

General | Clara Virgili | Actualitzat el 23/09/2021 a les 07:00

Calla! No tens dret ni a parlar: relat d'un maltractament infantil

Escrit per una víctima que va patir maltractament psicològic a casa i assetjament escolar, i que lluita per recuperar l'autoestima

[inicicentrareport]Quan els crits acaben convertint-se en **maltractament psicològic**, saps que la sang no ho justifica tot. De petita **idolatrava al meu pare**, ell sempre deia que tots els meus defectes els havia heretat de la mare. "Les dones sou així per naturalesa, però vosaltres dues supereu els límits". Em costava fer amics, com a la mare. Era grassoneta, com la mare. M'era difícil enfrontar-me a situacions noves, com la mare. Era una bleda. Despistada. **Sempre ho feia tot malament**, exactament de la mateixa manera que la mare, que a casa assumia el rol de submisa.

El pare en canvi, no es deixava trepitjar per ningú, treia la ràbia quan la sentia. **Jo havia de ser així**, m'havia de fer valdre, excepte davant d'ell. El meu pare elevava el to gairebé sempre, era una persona que des de fora feia por, però ningú li faltava al respecte com a mi a l'escola. Havia de ser com ell. Tot el que no fos ell o com ell pensava era erroni, un **defecte de fàbrica**.

Els estius eren la millor època, l'angoixa de la rutina escolar desapareixia, tot i els **malsons** quan s'acostava setembre. Tenia un germà molt més gran; prim, sociable, i amb caràcter. Ell havia tingut sort. Ell no era com la mare. Jo tenia vuit o nou anys el **primer cop**. Almenys el primer que recordo. Un dia al càmping on passàvem les vacances d'agost no vaig compartir un flotador amb el meu germà, una enrabiada sense gaire importància, pensaria qualsevol.

Quan el meu germà va anar a queixar-se al meu pare, aquest va respondre: "les seves amigues li fan a l'escola, ella ens ho fa a nosaltres, treu-li el flotador avia'm si s'ofega la idiota". Que utilitzés l'**assetjament escolar** per atacar-me no era novetat, però sentir que **tant li feia que m'ofegué**s mentre em mirava de dalt a baix amb els ulls plens de fàstic era complex de pair.

Aquella nit, la meva família m'esperava per sopar. Corria. Feia tard. No volia una escena ni comentaris ofensius. **Un altre insult, una altra decepció**. Volia fer les coses bé, per una vegada. Mai les feia bé.

Les pedretes del càmping se'm clavaven als peus mentre quedaven poques passes per arribar on ells ja havien començat a sopar. Diria que vaig començar a **tremolar**, però no ho recordo nítidament perquè segons abans de veure la cara del meu pare, vaig caure amb un cop sec d'esquena.

Obrint els ulls lentament, notava un regust a ferro omplint la meva boca. La sentia plena d'un líquid calent. Llefiscós. Al incorporar-me ho vaig saber. Havia caigut per clavar-me al llavi superior una corda molt fina d'estendre la roba d'una de les casetes del càmping. Era tan estreta que ni la vaig veure. El plor va ser instantani quan el **dolor intens** va apoderar-se de tot el meu rostre. La corda m'havia fet un tall al llavi i a part de la geniva però sentia mal fins a les orelles.

Era **un plor silenciós**, no obstant això. **No volia un escàndol**. El meu pare s'enfadaria i no és agradable passar vergonya quan ets el motiu de la seva ràbia. No va servir de gaire. Un amable alemany em va acompanyar a la meva cabanya. La mare va intentar curar-me la ferida. No va poder. No va tenir temps.

Els **insults** van omplir la foscor i en un instant el plor va deixar de ser silenciós. Era una **inútil** per entrebancar. Vaig intentar demanar perdó, però no podia moure bé els llavis per la inflamació. En escoltar clarament que callés, que **no tenia dret a parlar**, vaig desitjar morir. Ho vaig invocar

d'alguna manera. Fins als 18 no seria conscient que aquell primer cop amb **les seves mans al meu coll** no era normal.

Era imperdonable, un **fracàs**. Em sentia igual que quan no sabia fer el problema de matemàtiques. No volia ofegar-me més. Havia de fer front als meus **defectes** perquè em respectessin a l'escola. Aprendre les taules de multiplicar fil per randa. Entrar a l'institut adient. Tenir mitja de 8, com a mínim, a batxillerat. Perdre pes, encara que fos a base de vòmits i sense despullar-me a la dutxa per no poder veure'm reflectida al mirall. Obtenir la millor nota de selectivitat. Havia de ser forta, com el meu pare, tenir una **autoestima** implacable.

I Ho he aconseguit, o això creia. Un cop feta la matrícula de la universitat, la meta innegociable, sec al sofà del meu nou pis. Ara viuré sola, i sento que no sóc capaç. Tot és com suposadament ha de ser, jo soc com he de ser. **No mereixo insults, crits ni pallisses.** He entrat a una bona universitat, he fet el que se'm demanava, el que jo volia, no?

Però, aleshores, per què em sento a dues passes de saltar d'un **precipici**? Busco la meua **autoestima**, forjada durant anys pel millor entrenador. Un que mai em va voler fer mal, un familiar sempre t'estima i fa el millor per tu. Però no la trobo. Estic destrossada i no pot ser. No sé ben bé ni quin és el meu nom, tot el que sempre he pensat, cregut, sentit, ha estat per decisió externa. Ara que el camí marcat ha arribat al seu fi, no sóc capaç de trobar-me. Avui és el primer cop que qui es fa mal soc jo mateixa.

Un testimoni en primera persona que vol mantenir l'anonimat, recollit per la periodista **Clara Virgili**
Foto cedida
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

```
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}
```



```
.amp_fitxaautor_2 a {  
  color: #b44f52;  
}
```

[ficentrareport]